

tokół zdawczo-odbiorczy w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje u zarządcy, a drugi przeznaczony jest dla organu przechowującego. W razie przekazania pocztą należy do przesyłki pocztowej dołączyć spis zawartych w niej przedmiotów oraz opis sprawy, której dotyczy.

5. Zarządcy przysługuje zwrot kosztów poniesionych w związku z przechowywaniem rzeczy, które pokrywa osoba uprawniona do odbioru, do wysokości wartości rzeczy w dniu odbioru albo — jeżeli rzecz przeszła na własność Państwa — organ przechowujący do wysokości sumy uzyskanej w wyniku zbycia rzeczy.

§ 11. 1. Przyjętą rzecz znaną, która ulega szybkiemu zepsuciu, oraz zwierzęta zarządca powinien niezwłocznie sprzedać jednostce gospodarki uspołecznionej po cenach płaconych przez te jednostki dostawcom uspołecznionym lub po cenach skupu, a gdy takich cen nie ma, po cenach wzajemnie ustalonych.

2. W razie niemożności sprzedaży rzeczy lub zwierząt w sposób określony w ust. 1 zarządca może dokonać ich sprzedaży z wolnej ręki.

3. Sumy uzyskane ze sprzedaży należy wpłacić na rachunek bankowy sum depozytowych organu wskazanego w § 10 ust. 3.

§ 12. Zarządca przechowuje u siebie dokumentację dotyczącą rzeczy znalezionej przez okres dwóch lat od dnia wydania rzeczy osobie uprawnionej lub przekazania jej właściwemu organowi.

§ 13. Jeżeli na przechowanie przyjęto od zarządcy rzecz ulegającą szybkiemu zepsuciu albo rzecz, której przechowywanie byłoby związane ze znacznymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami bądź powodowałoby znaczne obniżenie jej wartości, organ przechowujący zarządzi sprzedaż rzeczy w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 14. Organ przechowujący obowiązany jest umieścić w swej siedzibie na widocznym miejscu tablicę informującą o godzinach urzędowania komórki organizacyjnej, powołanej do przyjmowania i przechowywania rzeczy znalezionych, oraz udzielać wyjaśnień osobom zgłaszającym swe prawa.

§ 15. 1. Organ przechowujący powinien podjąć poszukiwania osoby uprawnionej do odbioru rzeczy, jeżeli rzecz ta posiada znaczną wartość albo jeżeli jest to potrzebne ze względu na jej właściwości lub okoliczności, w jakich została znaleziona. W razie potrzeby organ przechowujący dokona ogłoszeń w miejscowej prasie.

2. Jeżeli nazwisko i miejsce zamieszkania osoby uprawnionej do odbioru rzeczy zostaną ustalone, organ przechowujący wezwie niezwłocznie tę osobę do odbioru rzeczy pod rygorem skutków przewidzianych w art. 187 Kodeksu cywilnego.

§ 16. 1. Koszty przechowywania i sprzedaży rzeczy oraz utrzymania jej w należyłym stanie, a także koszty poszukiwań, do wysokości wartości rzeczy w dniu odbioru, obciążają uprawnionego do odbioru.

2. Rzecz nie może być wydana przed zaplaceniem tych kosztów.

§ 17. 1. Orzeczenie o przejściu na własność Państwa rzeczy znalezionej wydaje organ przechowujący wskazany w § 10 ust. 3.

2. Jeżeli rzecz znaleziona stała się własnością Państwa, likwidacja tej rzeczy następuje w trybie przewidzianym w przepisach o likwidacji depozytów i nie odebranych rzeczy.

3. Sumy uzyskane w wyniku zbycia rzeczy znalezionej, która stała się własnością Państwa, organ przechowujący zachowuje na dochody właściwego budżetu terenowego.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Trendota*

186

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lipca 1971 r.

w sprawie rozliczeń pieniężnych rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

Na podstawie art. 5 i 10 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. Górną granicę gotówki niezbędnej na bieżące potrzeby, jak również górną granicę drobnych wydatków z własnych wpływów gotówkowych w stosunku do jednorazowej transakcji ustala ogólne zebranie członków rolniczej spółdzielni produkcyjnej po zasięgnięciu opinii Banku Rolnego.

§ 2. W sprawach nie unormowanych w niniejszym rozporządzeniu do gospodarki kasowej rolniczych spółdzielni produkcyjnych stosuje się ogólne przepisy w sprawie zasad gospodarki kasowej jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 8 października 1959 r. w sprawie rozliczeń pieniężnych rolniczych spółdzielni produkcyjnych (Dz. U. Nr 57, poz. 344).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Trendota*

187

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 8 lipca 1971 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad przyznawania stypendiów naukowych oraz praw i obowiązków osób przygotowujących rozprawę doktorską lub habilitacyjną.

Na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 32) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 5 rozporządzenia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 15 lutego 1968 r. w sprawie zasad przyznawania stypendiów naukowych oraz praw i obowiązków osób przygotowujących rozprawę doktorską lub habi-

litacyjną (Dz. U. Nr 6, poz. 39) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 2 po wyrazach „Do przyznawania” dodaje się wyrazy: „i przedłużania okresu pobierania”,
- 2) ust. 3 skreśla się.
- 3) ust. 4 oznacza się jako ust. 3 i nadaje się mu następujące brzmienie:

„3. Organy wymienione w ust. 1 i 2 mogą powołać komisję stypendialną do opiniowania wniosków o przyznanie lub przedłużenie okresu pobierania stypendium.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego: *H. Jabłoński*

188

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 30 czerwca 1971 r.

w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rzemieślniczymi zakładami pracy w rozumieniu rozporządzenia są zakłady pracy prowadzone przez rzemieślników indywidualnych na podstawie uprawnienia przemysłowego.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć ustawę z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160).

Rozdział 2.

Osoby uprawnione do prowadzenia nauki zawodu.

§ 2. 1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 naukę zawodu mogą prowadzić:

- 1) osoby będące właścicielami rzemieślniczych zakładów pracy,
- 2) osoby zatrudnione w rzemieślniczych zakładach pracy, których właściciele są uprawnieni do prowadzenia nauki zawodu,
- 3) osoby prowadzące rzemieślnicze zakłady pracy na rachunek wdowy, małoletnich, zstępnych itd.

2. Osoby wymienione w ust. 1 mogą prowadzić naukę zawodu, jeżeli:

- 1) mają tytuł mistrza rzemieślniczego lub tytuł mistrza w zawodzie objętym listą rzemiosł albo
- 2) mają wyższe wykształcenie w zakresie obejmującym dane rzemiosło i pracowały co najmniej rok w zakładzie pracy, albo
- 3) ukończyły jedną z następujących średnich szkół zawodowych, których program obejmuje podstawowe wiadomości z zakresu danego rzemiosła:
 - a) technikum zawodowe przyjmujące młodzież po ukończeniu szkoły podstawowej i co najmniej przez trzy lata wykonywały dane rzemiosło,
 - b) technikum zawodowe przyjmujące młodzież po ukończeniu zasadniczej szkoły zawodowej i co najmniej przez dwa lata wykonywały dane rzemiosło,

c) inną średnią szkołą zawodową dającą wykształcenie równorzędne z wykształceniem, jakie dają szkoły wymienione pod lit. a) i b) i co najmniej, odpowiednio, przez dwa lata lub trzy lata wykonywały dane rzemiosło, albo

4) mają uprawnienie do samodzielnego prowadzenia rzemiosła i długoletnią praktykę w danym rzemiosle, jeżeli właściwa izba rzemieślnicza wyrazi zgodę na szkolenie uczniów.

3. Organ do spraw przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, po zasięgnięciu opinii organu do spraw oświaty tego prezydium rady narodowej, może z urzędu lub na wniosek izby rzemieślniczej bądź właściwego inspektora pracy pozbawić prawa nauczania zawodu osobę skazaną wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z chęci zysku, przestępstwo przeciw obyczajności lub młodzieży albo osobę, która dopuściła się ciężkiego uchybienia obowiązkowi wobec swych uczniów.

§ 3. 1. Liczba uczniów przyjętych na naukę zawodu nie może przekraczać trzech na osobę wymienioną w § 2 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz dwóch na osobę wymienioną w § 2 ust. 1 pkt 2.

2. Izba Rzemieślnicza, w porozumieniu z organami do spraw przemysłu i do spraw oświaty prezydium właściwej rady narodowej, może zwiększyć nie więcej niż do 5 lub ograniczyć liczbę uczniów przyjmowanych na naukę zawodu w rzemieślniczym zakładzie pracy, jeżeli jest to konieczne ze względu na warunki bezpieczeństwa i higieny pracy, warunki lokalowe lub brak wyposażenia zakładu w maszyny i urządzenia niezbędne do należytego wykształcenia uczniów albo ze względów gospodarczych.

Rozdział 3.

Zasady zawierania i rozwiązywania umów o naukę zawodu.

§ 4. 1. Wolno zatrudniać tylko tych młodocianych, którzy ukończyli 15 rok życia i szkołę podstawową, a stan ich zdrowia pozwala na podjęcie pracy w danym zawodzie.

2. Rzemieślniczy zakład pracy przyjmując ucznia na naukę zawodu obowiązany jest zawrzeć z nim na piśmie umowę o naukę rzemiosła, zwaną dalej „umową”, według wzoru określonego odrębnie przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości. W umowie należy określić rzemiosło lub jego programowy zakres, w jakim uczeń będzie szkolony, czas trwania nauki rzemiosła, wysokość wynagrodzenia ucznia oraz inne zasadnicze uprawnienia i obowiązki ucznia i rzemieślniczego zakładu pracy.